

Beskyttelsessatser eller ikke? Jeg havde egentlig ventet et Forslag fra Flertallet om, at Loven skulde have en vis Begrænsning i Tid, at den skulde tages op til Revision, og jeg antager ogsaa, det maa komme, eftersom det er noget, som fra alle Partier gennem lang Tid er blevet hævdet, at en Toldlov skal revideres jævnligt. Jeg antager, som sagt, der vil komme en Bestemmelse om Revision, men enten den kommer eller ikke, vil det være til Nytte, at vi vedtage et Forslag som det af mig stillede, for at man kan føre et praktisk Bevis for, om der her i Landet kan bestaa en Industri uden Beskyttelse. Ellers staa vi akkurat lige nær, naar vi om 5—10 Aar igen skulle revidere Toldloven, med de samme Teorier, paa den ene Side de, der forlange Industrien berøvet sin Beskyttelse, paa den anden Side de, der forlange den ikke blot bibeholdt, men ogsaa forhøjet for alle industrielle Virksomheder i Landet.

Det Spørgsmaal maa for Resten ogsaa paatrænge sig hvert Øjeblik, om vor Industri i det hele har nogen Beskyttelse. Er det ikke Tilfældet, at vor Industri for en stor Del er stillet akkurat ligesom de tyske Agrarer fra det Øjeblik, de fik Told paa Landbrugsprodukter? I Tyskland stege Ejendommene, fordi de fik mere for deres Produkter, men samtidig kapitaliseredes naturligvis denne Værdistigning øjeblikkeligt, enten gennem Prioriteter eller dergennem, at Indehaverne af Ejendommene solgte dem til den forøgede Pris. Saa sad den næste Generation af Ejendomsbesiddere med Smerten af den høje Told, der var kapitaliseret, og som ikke gavnede dem det mindste. Følgen var, at der bestandig maatte kræves højere Told. Hvis man i dette Øjeblik nedsatte Tolden paa tyske Landbrugsprodukter, vilde det jo blive en forfærdelig Kalamitet for største Delen af de tyske Ejendomsbesiddere. Der vilde blive en almindelig Deroute, svarende omtrent til den her i Landet for ca. 30 Aar siden. Den Gang voldte jo Konkurrencen og andre Begivenheder, som jeg før har nævnt, at Tusinder Familier af det danske Landbrug blev jagede fra deres Ejendomme. Der kom Jordbrugere til Staten og bade om Støtte, men det daværende Ministerium sagde, at det vedkom ikke Staten, det maatte blive deres egen Sag at klare sig, og de gik altsaa fra deres Ejendom. Følgen var naturligvis, at der kom yngre Kræfter til eller andre med mere Kapital, som fik Ejendommene til billigere Pris. Derved tog Jordbruget na-

turligvis Flugt igen og kom over Vanskelighederne.

Spørgsmaalet er, om det ikke var nyttigt for den danske Industri at gennemgaa en lignende Krise. Jeg vil ikke haabe det for den, det vilde være forfærdeligt for de Familier, der ere knyttede dertil, men hvis der altsaa, naar denne Lov vedtages, bliver nogen Industri, som er gaaet vel nær, saa den ikke kan bestaa, siger jeg: Lad os da ikke svare denne Industri, som Staten svarede Jordbruget for 30 Aar siden ved Krisen den Gang, men lad os sige: Vel, I skulle faa jer Kapital udbetalt, saa tage vi Fabrikken, nedsætte Tolden, og saa skulle vi nok se, om den Industri kan klare sig eller ikke. Det vilde være en smuk Maade at tage denne Sag paa. Det er jo ikke Indehaverne af Industrien, vi ville forfølge, men det er de uheldige Forhold, hvorunder Industrien arbejder, vi ville til Livs.

Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem for Horsens (Fraenkel), at hans Udtalelser i Dag bero paa en fuldstændig Misforstaaelse. Vi ville alle sammen netop have Industrien frem. Der er ikke Tvivl om, at her i Landet er og vil altid Jordbruget være det bærende for Erhvervs livet. Det er klart af den simple Grund, at man hverken kan spise Silkestrømper, Vandstøvler eller andre Ting, men at vi alle leve af Græsset og Frøet deraf: I et Land, der er saa heldigt stillet med Naturforhold, at det altid vil kunne frembringe betydelige Mængder Jordbrugsprodukter, vil Jordbruget altid være et Grundlag for vort økonomiske Velvære, men samtidig fordre vi Jordbrugere ubetinget, at Industrien skal udvikles til det mest mulige. Vi fordre saa vidt muligt Toldfrihed, for at Handelen skal udvikle sig saa vidt muligt, og for at vor Skibsfart skal florere, men samtidig fordre vi ogsaa, at Industrien skal udvikle sig bedst muligt, om ikke af andre Grunde, saa fordi det hæver et Folks kulturelle Standpunkt. Man kan ikke gaa frem i Kultur og aandeligt Snille ved kun at kaste sig over en enkelt Erhvervsgren. Jo flere Virksomheder et Folk har i alle Retninger, desto højere hæves Folket i Interesser og i kulturel Henseende. Derfor fordre vi dette og fordre det yderligere, fordi Landbruget har vist Vejen uden Beskyttelse. Og det har ikke alene de samme Konjunkturer at kæmpe mod som Industri og Handel, men det har Konjunkturerne fra Vorherres Side at kæmpe mod, Regn og Storm og Hagl og Tørke og sligt. Og saa har det kun det ene Marked, det en